

лото поле” между съседни текстове се оказва откровено антитетично, самовзривяващо се, доколкото отделните послания са внедрени в далечни един на друг, несъвместими модуси на битийното; този антитетизъм обаче до голяма степен плод на глобалната реторика на яростно, безжалостно и безостатъчно самоопровеждаване, е твърде епидермален - по-внимателният поглед би открил зад настойчивите несъвместимости нерушимата тематична доминанта, една провокираща семантика на подобие, на потиснатите тъждества. Или - дисконтинуално разтегленият дискурс, и то вътре, в самата си сърцевина, е израз на стремежа да се създадат взаимно отразяващи се текстове, които обаче умишлено са дистанцирани един от друг, чиято идентичност може да се установи, единствено ако се преброи, преодолее по-слабо отразяващата еднотелност на темата текстовост. Кой са стожерните “огледала” в “Прозрения”, които пречупват в себе си напредващата линия на дискурса, кои са построенията, призвани да проблематизират граденето на глобални смисли или - кои са онези свръхфункционални текстове, пределно въплътили авторефлексивността?

Бившите “Леворъчни пръстени” на Яворов /”Родина”, “Вечните води”, “В часа на синята мъгла”, “Покаяние”, “Славата на поета”/ са именно творбите-прорези, екстремалните “прозрения” /ако приемем “прозрението” за максимален жанров израз на едно специфично дълбаене в бездънната онтология/, осъществили сепването, отдръпването, разотъждествяването с плавния лирически поток на цялото; които целят нарочното му раздвояване, тъй като по презумпция възвестяват новата категория /т.е. дискурсът извършва стремителен скок напред/ и тъй като възвестеното ново, ожесточено противопоставяйки се на старото, на практика го припомня и актуализира в различен ракурс и изказан модус.

С основание можем да твърдим, че Яворов открива тези “свръхспособности” на фрагментите от “Леворъчни пръстени” едва през 1914 година или че в акта на последно концептуализиране в пълна степен осъзнава изключителната семантична и позиционна стойност на тези текстове, способни да рамкират, да отграждат и да разграждат, да разстройват и същевременно да постулират единството на дискурса. В този смисъл твърдението, че последната година от живота на Яворов е времето на налагане на непоколебим код на четене, а също и на неявна, но осезателно въздействаща йе-